

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **R. D.**, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem, se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2016, č. j. 22 A 41/2014 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 23. 6. 2016, č. j. 22 A 41/2014 - 46, Krajský soud v Ostravě odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2013, č. j. KUZZL 536/2014, ve věci umístění stavby. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí již pravomocně zrušil rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č. j. 22 A 42/2014 - 93, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 22 A 41/2014 tak bylo zatíženo neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, neboť žalobou napadené rozhodnutí již neexistuje. Vzhledem k této skutečnosti byly naplněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V ní namítla, že krajský soud odmítl žalobu z důvodu překážky věci rozhodnuté, která však nenastala.

Stěžovatelka poukázala na komentářovou literaturu a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011 - 60, a ze dne 18. 5. 2006, č. j. 3 As 8/2005 - 52, a vysvětlila, že v posuzované věci nemohla nastat překážka věci rozhodnuté, protože řízení, které krajský soud vedl pod sp. zn. 22 A 42/2014, se účastnily jiné subjekty a není tedy dána totožnost věci. Stěžovatelka vysvětlila, že v posuzované věci nemohlo dojít k „procesnímu ukončení“ věci a krajský soud měl žalobu věcně projednat. Odmítla výkladové stanovisko č. 106/2011 poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu, podle kterého by měl soud po zrušení napadeného rozhodnutí v jiném řízení žalobu zamítnout. Závěry uvedené ve výkladovém stanovisku podle stěžovatelky porušují právo na soudní ochranu a spravedlivý proces. Stěžovatelka namítla, že v případě, kdy je proti témuž správnímu rozhodnutí podáno více žalob různých žalobců, zůstává na libovůli soudu, kterou věc projedná přednostně, komu tak přizná právo na náhradu nákladů a komu ji naopak upře. Stěžovatelka vysvětlila, že v důsledku právního názoru poradního sboru ministra vnitra by se po případném „obživnutí“ žalobou napadeného rozhodnutí mohla dostat do situace, kdy by její žaloba již byla zamítnuta jako nedůvodná a nová žaloba by již nemohla být včasná. Z těchto důvodů stěžovatelka označila výklad poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu za nepřijatelný. Podle stěžovatelky je nutné posuzovat existenci žalobou napadeného rozhodnutí podle stavu v době, kdy bylo vydáno. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka uzavřela, že krajský soud nebyl oprávněn její žalobu odmítnout, avšak ani zamítnout, a proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu v celém rozsahu a věc mu vrátil k novému projednání.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že žalobou lze napadnout pouze pravomocné rozhodnutí správního orgánu. Vzhledem k tomu, že krajský soud k jiné žalobě zrušil rozhodnutí žalovaného, nemohl o věci meritorně rozhodnout. Žalovaný konstatoval, že stěžovatelka již všechny původní žalobní námitky uplatnila v dalším odvolacím řízení a kasační stížností se tak domáhá toliko úhrady nákladů soudního řízení, což ovšem její kasační stížnost činí nepřipustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením žalovaného, že kasační stížnost není přípustná, neboť směřuje jen proti výroku o náhradě nákladů řízení. Stěžovatelka napadla usnesení krajského soudu v celém rozsahu, přičemž přednesla dostatečně konkrétní námitky, které se vztahují ke všem výrokům napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka opřela svou argumentaci o předpoklad, že krajský soud odmítl její žalobu pro překážku věci rozhodnuté podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud sice odmítl žalobu podle uvedeného ustanovení, to však obsahuje více důvodů pro odmítnutí

pokračování

návrhu. Z odůvodnění napadeného usnesení je přitom bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že krajský soud odmítl žalobu proto, že v neexistenci napadeného správního rozhodnutí shledal neodstranitelný nedostatek podmínek žalobního řízení. Kasační námitky, kterými stěžovatelka brojí proti závěru, že v posuzované věci je dána překážka věci rozhodnuté, nemohou být důvodné, protože krajský soud takový závěr nevyslovil. Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobu nezamítl, jsou rovněž nedůvodné námitky, kterými se stěžovatelka vymezila proti závěru č. 106 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 10. 6. 2011, podle kterého by po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v jiném řízení bylo namístež žalobu zamítnout.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou, že krajský soud byl i tehdy, když napadené správní rozhodnutí zrušil v jiném žalobním řízení, povinen rozhodnout o žalobě meritorně. Zdejší soud již v obdobné situaci, v rozsudku ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 - 104, vysvětlil, že není nic, co by mohl krajský soud v takové situaci přezkoumat. I kdyby krajský soud pokračoval po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v řízení, nemohl by z povahy věci rozhodnout ve prospěch žalobkyně. Podle věty první § 78 odst. 1 s. ř. s. totiž „[j]e-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.“ Krajský soud ovšem nemůže zrušit rozhodnutí, které již bylo zrušeno, a tudíž neexistuje. Nemůže tedy vyhovět žalobě, i kdyby k tomu jinak byly důvody, přičemž je zjevné, že pokračování v takovém řízení by bylo zcela bezobsažné a bezúčelné. Právě proto, že krajský soud nemůže o žalobě meritorně rozhodnout, nelze předjímat, jestli byla nebo nebyla důvodná a tento závěr nelze učinit ani na základě skutečnosti, že žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno v jiném soudním řízení. Ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. totiž soud, až na určité výjimky, přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, které vznáší žalobce, coby dominus litis (tj. pán sporu). Důvodnost jedné žaloby tedy bez dalšího neznámá důvodnost jiné žaloby, třebaže směřují proti témuž správnímu rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu tak krajskému soudu nelze vytknout, že stěžovatelce vrátil soudní poplatek za žalobní řízení v souladu s poslední větou § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. konstatoval, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V uvedené situaci, kdy o úspěchu stran nemohlo být rozhodnuto, nelze vnímat jako nespravedlivé, že každá ze stran nese náklady žalobního řízení, které jí vznikly.

Nejvyšší správní soud se nezabýval toliko hypotetickou námitkou, že by v důsledku uvedeného právního názoru mohla být stěžovatelka připravena o právo na soudní ochranu, a to v případě, kdyby zdejší soud v řízení o kasační stížnosti zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 4. 2016, č. j. 22 A 42/2014 - 93, a současně řízení o žalobě zastavil, nebo žalobu odmítl. Stěžovatelka totiž v kasační stížnosti neuvedla, že by taková situace nastala a že by v důsledku usnesení krajského soudu došlo k zásahu do jejího práva na soudní ochranu a spravedlivý proces, nýbrž pouze to, že by k takovému zásahu mohlo za určitých okolností dojít.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu